

1. ADVENT: OČEKÁVÁNÍ PÁNOVA PŘÍCHODU

Rozmluvy s Bohem

Rozjímání na každý den církevního roku

SVAZEK 1

Advent – Doba vánoční – Zjevení Páně

- I. Bdělost před příchodem Mesiáše.
- II. Hlavní nepřátelé naší svatosti: trojí dychtivost. Zpověď, prostředek k přípravě na Vánoce.
- III. Prostředky k bdělosti: modlitba, umrtvování a zpytování svědomí.

I. *Všemohoucí Bože, očekáváme příchod našeho Pána Ježíše Krista a prosíme tě: posiluj naši vůli, ať konáme spravedlivé skutky a připravujeme se na setkání s ním.*¹

„Možná jsme už někdy zažili,“ pravil R. Knox v jednom kázání o adventu,² „jaké to je jít v noci pěšky a vléct se mnoho kilometrů se zrakem dychtivě upřeným ke světlu v dáli, které tak či onak dává tušit domov. Jak je ve tmě obtížné odhadnout vzdálenost! Do cíle může zbývat několik kilometrů stejně jako pouhých pár set metrů. V takové situaci se nacházeli proroci vyhlízející vykoupení svého lidu. Nemohli říci, s přesností na sto ani pět set let, kdy má Mesiáš přijít. Věděli pouze, že v jistém okamžiku vzejde

z Davidova kmene další výhonek, že se v určité době najde klíč, který otevře dveře vězení, že světlo, jež tehdy bylo jen matným bodem na horizontu, se konečně začne zvětšovat, až jednoho dne bude viditelné dokonale. Boží lid je měl očekávat.“

Církev si přeje, abychom jakožto její děti v každé chvíli svého života tento postoj zachovávali. Vždyť za své zásadní poslání považuje vybízet nás, abychom neustále hleděli do budoucnosti, třebaže se již dovršilo druhé tisíciletí od prvních Vánoc, které nám liturgie v těchto dnech stále intenzivněji připomíná. Povzbuzuje nás, abychom bděli a putovali nocí spolu s pastýřii se zrakem upřeným na světlo vycházející z betlémské jeskyně.

Když Mesiáš přišel, jen málokdo jej očekával opravdově. *Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali.*³ Mnoho lidí již předtím usnulo tomu nejpodstatnějšímu života svého i života světa.

Bděte, říká nám Pán v dnešním evangeliu. *Proberte se ze spánku*, opakuje svatý Pavel.⁴ Protože i my můžeme na nejzásadnější skutečnost naší existence zapomenout.

*Zatrubte na Siónu, svolajte národy, oznamte lidu: Hle, přichází Bůh, náš spasitel. Hlásejte a provolávejte, křičte a říkejte.*⁵ Čtyři týdny předem nás církev nabádá, abychom se připravili na opětovné slavení Vánoc a zároveň abychom si v období, kdy si připomínáme první příchod vtěleného Krista na svět, uvědomili,

že Bůh přijde znovu: na konci života každého z nás i na konci časů. Proto je advent dobou přípravy a naděje.

Přijď, Pane, a neprodlévej. Připravme cestu Pánu, který přijde brzy. A pokud zjišťujeme, že je náš pohled zakalený a že nevidíme jasně světlo, které přichází z Betléma, od Ježíše, je čas odstranit překážky. Nastává období, kdy máme zvlášť pečlivě zpytovat svědomí a více se snažit o vnitřní čistotu, abychom přijali Boha. Je čas rozpoznat všechny špatnosti, jež nás od Pána dělí, a odvrhnout je daleko od sebe. Proto je třeba jít ve zpytování svědomí k samým kořenům našich skutků, k samým příčinám jednání.

II. Jestliže se chceme v tomto období více přiblížit Bohu, musíme důkladně zkoumat svou duši. Zde najdeme ty pravé nepřátele, kteří neustále bojují, aby nás udrželi daleko od Pána. Hlavní překážky pro náš křesťanský život jsou následující: *žádost těla, žádost očí a honosný způsob života.*⁶

„Žádost těla není jen neuspořádané úsilí smyslů (...), neomezuje se na neuspořádanou smyslnost; její následky jsou pohodlnost, nedostatek vzletu, sklon hledat to, co je lehčí, příjemnější, hledat cestu nejmenšího odporu, ačkoliv se to děje za cenu ochabnutí naší věrnosti (...).

Druhý nepřítel (...) je žádost očí – obrovská žádostivost dovolující nám oceňovat jen to, co můžeme ohmatat (...).

Oči duše se kalí, rozum sám sebe považuje za schopného vše pochopit, aniž přihlédně k Bohu. Je to jemné pokušení, obratně se odvolávající na důstojnost lidského rozumu, který Bůh, náš Otec, dal člověku, aby ho člověk poznával a svobodně miloval. Je-li lidský rozum zmítán tímto pokušením, považuje se za střed vesmíru; opájí se znovu oním *budete jako bohové* (Gn 3,5), pln lásky k sobě se odvrací od lásky Boží.

Na této cestě můžeme upadnout do rukou třetího nepřítele, tím je *superbia vitae* (pýcha života). Přitom nejde jen o přechodné myšlenky marnivosti nebo sebelásky: Je to nesmírná nadutost. Neklamme se! Je to nejhorší zlo a původ všech bludných cest.⁷

Protože k nám přijde Pán, je třeba se přichystat, aby nás s počátkem Vánoc zastihnul bdělé a s duší připravenou. Stejně takové by nás měl shledat i při konečném setkání s ním. Musíme proto narovnat stezky svého života a navrátit se k Bohu, který k nám přichází. Celá lidská existence vlastně spočívá v neustálé přípravě na shledání s Pánem, který je stále blíž. V adventu nám však církev pomáhá prosit zvláštním způsobem: *Ukaž mi své cesty, Hospodine, a pouč mě o svých stezkách. Veď mě ve své pravdě a uč mě, neboť ty jsi Bůh, můj spasitel.*⁸

Připravme toto setkání ve svátosti smíření. Krátce před Vánocemi roku 1980 se Jan Pavel II. setkal v jedné římské farnosti s více než dvěma tisíci dětmi. Katechezi začal otázkou: „Jak se připravujete na Vánoce?“ – „Modlitbou!“; křičely děti. „Výborně, modlitbou,“ pochválil je Svatý otec, „ale měly byste k ní přidat svátost smíření. Musíte se vyzpovídat, abyste potom mohly jít ke svatému přijímání. Uděláte to?“ Tisícovky chlapců a děvčat se ozvaly ještě hlasitěji: „Uděláme!“ „Správně, je to vaše povinnost,“ pravil Jan Pavel II. a poněkud tišeji dodal: „Papež se také vyzpovídá, aby důstojně přijal Dítě Boží.“

V týdnech, které zbývají do Štědrého večera, tak učiňme i my s větší láskou a kajičností než dříve. Díky důkladnějšímu zpytování svědomí můžeme tuto svátost Božího milosrdenství přijímat pokaždé lépe připraveni.

III. *Ježíš řekl svým učedníkům: Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy přijde poslední den (...). Bděte tedy, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer, nebo o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bděte!*⁹

Abychom setrvali ve stavu bdělosti, musíme bojovat, protože každý člověk má sklon žít se zrakem upřeným na věci pozemské. Zvlášť nyní v době adventní tedy nedopuštěme, aby naše srdce

byla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi, a neztrácejme smysl pro nadpřirozený rozměr, který má mít veškeré naše jednání. Svátý Pavel tuto *bdělost* nad sebou samým srovnává s dobře ozbrojeným vojákem na stráž, který se nenechá ničím překvapit.¹⁰ „Vždyť náš úhlavní nepřítel neopomene žádný prostředek, aby nám škodil, a nikdy nespí: budme tedy bdělí i my“.¹¹

Připraveni budeme tehdy, když budeme pečlivě dbát na osobní modlitbu, čímž se vyhneme vlačnosti, a tím i vyhasnutí touhy po svatosti; budeme bdělí, pokud nebudeme zanedbávat drobná umrtvování, která nás činí vnímavými vůči věcem Božím. Budeme pozorní skrze důkladné zpytování svědomí, které nám pomůže odhalit místa, kde – takřka nevědomky – scházíme ze správné cesty.

„Bratři a sestry,“ káže svátý Bernard, „Bůh vám, jako dětem, zjevuje, co skryl před zraky moudrých a učených, totiž opravdové cesty ke spáse. Rozjímejte o nich proto co možná nejdůkladněji. Pronikněte do smyslu adventu. Přemýšlejte zejména nad tím, kdo je ten, kdo k nám přichází, proč, kdy a odkud přichází. Taková zvědavost je dobrá. Církev na celém světě by advent jistě neslavila s takovou zbožností, kdyby neskrýval veliké tajemství“.¹²

K tobě pozvedám svou duši, Hospodine, můj Bože, v tebe důvěřuji, kež nejsem zahanben, ať nade mnou nejásají moji nepřátelé. Vždyť nikdo z těch, kdo v tebe

doufají, nepadne do hanby, povzbuzuje nás antifona dnešní mše svaté.¹³

Panna Maria, naše naděje, nám v období adventu pomůže napravit se. Ona sama usebraně očekává narození svého Syna, Mesiáše. Veškeré její myšlenky směřují k Ježíši, který přijde na svět v Betlémě. Proto právě u ní lépe připravíme svou duši, aby nás Pánův příchod nezastihl rozptýlené věcmi, které mají v Ježíšových očích pramalou nebo nulovou cenu.

¹ MISÁL, *vstupní modlitba*. — ² Srov. R. A. KNOX: *Kázání o adventu*, 21. 12. 1947. — ³ Jan 1,11 — ⁴ Srov. Řím 13,11 — ⁵ BREVIÁŘ, *zpěv po 2. čtení z pondělí 1. adventního týdne*. — ⁶ 1 Jan 2,16 — ⁷ J. ESCRIVÁ DE BALAGUER: *Jít s Kristem*. Praha, Zvon 1995, s 5–6. — ⁸ MISÁL, *responzoriální žalm. Cyklus C. Žl 25 (24)*. — ⁹ Mk 13,33–37. *Evangelium. Cyklus B*. — ¹⁰ Srov. 1 Sol 5,4–11. — ¹¹ SV. TEREZIE OD JEŽÍŠE: *Cesta k dokonalosti*. Tiskárny Vimperk 1991, 19, 13. — ¹² SV. BERNARD: *Kázání o šesti aspektech adventu*, 1. — ¹³ MISÁL, *vstupní antifona*.

2. PŘIPRAVME SE NA PŘIJETÍ JEŽÍŠE

- I. Radost z adventu. Radost z přijetí Pána ve svatém přijímání.
- II. *Pane, nezasloužím si...* Připravme se na přijetí Pána. Napodobujme postoj setníka z Kafarnaum.
- III. Další maličkosti pomáhající připravit duši i tělo k užitečnému přijetí eucharistie. Častá svátost smíření.

I. Žalm 121, který zpíváme při dnešní mši svaté, byl původně popěvkem poutníků přicházejících do Jeruzaléma: *Zaradoval jsem se, když mi řekli: Do domu Hospodinova půjdeme! Už stojí naše nohy v tvých branách, Jeruzaléme.*¹

I tato radost je obrazem adventu, kdy jsme každý uplynulý den o krůček blíž oslavě narození Vykupitele. Je také znázorněním potěchy, které se našemu srdci dostává pokaždé, když dobře připraveni přistupujeme ke svatému přijímání.

Čím více se ovšem přibližuje chvíle, kdy máme Pána přijmout, tím silněji na nás kromě radosti doléhá pocit, že toho nejsme hodni; rozhodnutí přijmout

jej pak vychází ze skutečnosti, že on chtěl zůstat mezi námi pod způsobou chleba a vína právě proto, aby se stal potravou, a tím i posilou slabým a nemocným. Nechtěl se stát odměnou silných, ale lékem slabých, tedy i nás, neboť každý z nás je slabý a do jisté míry nemocný.

K přijetí Ježíše nám musí jakákoliv příprava připadat málo a veškerá ohleduplnost nedostatečná. Svátý Jan Zlatoústý vybízel věřící k důstojné přípravě na svaté přijímání slovy: „Cožpak není nesmyslné věnovat takovou péči záležitostem těla? Již dlouho před blížící se slavností si připravuješ překrásný oblek, upravuješ se a všelijak zkrášluješ, a přitom zcela zanedbáváš svoji zpusťšenou, špinavou, bídnou a vyhladovělou duši...“²

Vnitřní chlad ani fyzické nechutenství nejsou důvodem k tomu, abychom přestali chodit ke svátému přijímání. Snažme se z tohoto stavu dostat tím, že budeme usilovat lépe žít víru, naději a lásku. Upadneme-li do vlažnosti nebo rutiny, je na nás, abychom se z toho dostali, protože můžeme počítat s pomocí Boží milosti. Duchovní průměrnost nebo den ode dne vzrůstající rutinu však nelze zaměňovat s jinými stavy, například s únavou. Do vlažnosti upadne ten, kdo se nepřipravuje, kdo se nesnaží všemožně se vyhýbat rozptýlení, když Ježíš přichází do jeho srdce. Vlažnost se projevuje tím, že člověk přicházející k přijímání se ve své představivosti zabý-

vá jinými věcmi a myšlenkami, a nepřikládá tak přijímané svátosti patřičný význam.

Důstojné přijetí Těla Páně je jistě vždy dobrou příležitostí rozlítit svoji lásku ke Kristu. „Někteří lidé říkají: k přijímání nechodím častěji proto, že jsem v lásce chladný (...). Protože jsi chladný, chceš se vzdalovat ohni? Právě proto, že pocituješ v srdci chlad, musíš k této svátosti přistupovat častěji, pokaždé tak přiživíš svoji upřímnou touhu milovat Krista. Choď k přijímání i tehdy – radí svátý Bonaventura – když cítíš vlažnost, a svěř vše do Božího milosrdenství, protože čím více je člověk nemocný, tím více potřebuje lékaře.“³

Při pomýšlení na Pána, který nás očekává, můžeme plni radosti v hloubi srdce zazpívat: *Zaradoval jsem se, když mi řekli: Do domu Hospodinova půjdeme...!*

Pán má radost také tehdy, když vidí naši snahu dobře se na jeho přijetí připravit. Rozjímejme o tom, jaké prostředky vynakládáme a jaký zájem máme na tom, abychom se připravili na mši svatou, abychom se vyhýbali rušivým elementům a bojovali proti rutině, aby naše díkůvzdání bylo intenzivní a oddané a pomáhalo nám prožívat ve spojení s Kristem celý den.

II. Evangelium mše svaté⁴ nám předkládá prosbu jednoho pohana, setníka římského vojska.

Od dávných dob jsou tato slova součástí liturgie mše svaté, neboť slouží křesťanům všech dob k bezprostřední přípravě na svaté přijímání: *Domine, non sum dignus – Pane, nezasloužím si...*

Židovští starší v témž městě prosili Ježíše, aby ulehčil trápení tohoto pohana a uzdravil jednoho z jeho umírajících služebníků, na kterém mu velmi záleželo.⁵ Důvod, proč chtěli setníkovi tuto službu prokázat, byl ten, že jim postavil synagogu.

Když byl Ježíš blízko domu, pronesl setník slova, která opakujeme při každé mši svaté (jen místo slova „služebník“ říkáme „duše“): *Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel, ale řekni jen slovo, a má duše bude uzdravena.* Jediné Kristovo slovo uzdravuje, očišťuje, povzbuzuje a naplňuje nadějí.

Setník je člověk hluboce pokorný, velkodušný, soucitný a má o Ježíši velmi vznešenou představu. Jakožto pohan se neodvažuje obrátit se na Pána osobně, ale posílá jiné, které považuje za hodnější, aby se za něj přimluvili. Svatý Augustin poznamenává, že právě pokora byla onou „branou, kudy Ježíš vešel, aby se ujal toho, který mu již patřil“⁶.

V setníkově duši se pojí víra, pokora a cituplnost. Proto nám jej církev dává za příklad a používá právě jeho slova jako přípravu na přijetí Ježíše, který k nám přichází ve svatém přijímání: *Pane, nezasloužím si...*

Církev nás vyzývá, abychom nejen opakovali jeho slova, ale také napodobovali jeho postoj víry, pokory a cituplnosti. „Řekněme Ježíši, že přijímáme jeho nezaslouženou a vzácnou návštěvu – na zemi nesčetněkrát opakovanou –, že přišel až k nám, ke každému z nás. Povězme mu také, že nás jeho nesmírná dobrotá přivádí v úžas, že se jí sice necítíme hodni, ale že jsme šťastní. Šťastní proto, že svou návštěvou poctil nás i celý svět. Řekněme mu také, že tak veliký zázrak nás nenechá lhotejnými a nevěřícími, ale že v našich srdcích vyvolává radostné nadšení, které by opravdovým věřícím nikdy nemělo chybět.“⁷

Je zajímavé, že setník z Kafarnaum je se svátostí eucharistie spojen hned dvojím způsobem: jednak slovy, která kněz i věřící pronášejí při mši svaté před přijímáním, a také proto, že právě v synagoze v Kafarnaum, kterou sám postavil, Ježíš poprvé řekl, že se máme sytit jeho tělem, abychom v sobě měli život: *To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.* Vzápětí svatý Jan upřesňuje: *Tak mluvil, když učil v synagoze v Kafarnaum.*⁸

III. Příprava na přijetí Pána ve svatém přijímání na prvním místě spočívá v životě v milosti. Kdo by přistoupil k přijímání ve stavu těžkého hříchu, dopustil by se svatokrádeže, která je proviněním

nesmírně vážným. Pokud máme pochybnost, zda jsme se dopustili těžkého hříchu myšlením, slovy či skutky, nikdy nesmíme Pána přijmout. *Kdo by jedl chléb nebo pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně.* Dále svatý Pavel pokračuje: *Proto musí člověk sám sebe zkoumat, a tak ať chléb jí a z kalicha pije. Kdo totiž jí a pije, a tělo Páně nerozlišuje od obyčejného chleba, jí a pije si odsouzení.*⁹

„Těm, kdo dobrovolně přijímají Krista, je třeba připomenout příkaz: ‘každý ať zkoumá sám sebe’ (srov. *1 Kor 11,28*). Praxe církve ukazuje, že je toto zpytování nezbytné, aby nikdo, kdo si je vědom, že žije ve stavu smrtelného hříchu – byť přesvědčen o své lítosti –, nepřijímal eucharistii bez předchozí svátosti smíření.“¹⁰

„Účast na dobrodiních eucharistie závisí také na kvalitě vnitřního stavu, neboť i když svátosti Nového zákona současně působí *ex opere operato*, jsou účinné o to víc, čím dokonalejší jsou podmínky, za kterých jsou přijímány.“¹¹

Proto je nutná pečlivá příprava duše i těla spočívající v touze po očistění, v citlivém zacházení s touto svátostí a v jejím přijímání s maximální zbožností. Výborně se připravíme tehdy, když budeme bojovat o to, abychom prožívali celý den v Boží přítomnosti a snažili se plnit co možná nejlépe každodenní úkoly; když s vědomím, že jsme udělali chybu, budeme pociťovat potřebu ji před Pánem odčinit; když svůj

den naplníme díkůvzdáním a duchovními svatými přijímáními. Časem nám přijde samozřejmé vkládat své srdce do Pánových rukou, ať už při práci, zábavě, v rodinném životě nebo při jakékoliv jiné činnosti.

Této vnitřní dispozici musí odpovídat – jako její nutný výsledný projev – i přiměřená dispozice těla: půst předepsaný církví, postoje, způsob oblékání atd., které jsou znamením úcty a vážnosti.

Na závěr rozjímání si vzpomeňme, jak přijala Maria Ježíše po andělově zvěstování. Přestože se cítíme takřka bezvýznamní a takové výsady nehodní, prosme ji, ať nás jej naučí přijímat „s takovou čistotou, pokorou a oddaností“, s jakou jej ona přijala ve svém požehnaném lůně, „s duchem a horlivostí svatých“.

¹ MISÁL, *responzoriální žalm*. Cyklus A. Žl 121,1-2. — ² SV. JAN ZLATOÚSTÝ: *Kázání 6; Patrologia Graeca 48, 756*. — ³ SV. ALFONS Z LIGUORI: *Láska ke Kristu Ježíši, 2*. — ⁴ *Mt 8,5-13*. — ⁵ Srov. *Lk 7,1-10*. — ⁶ SV. AUGUSTIN: *Kázání 6*. — ⁷ PAVEL VI., *Homilie, 25. 5. 1967*. — ⁸ *Jan 6,58-59*. — ⁹ *1 Kor 11,27-28*. — ¹⁰ PAVEL VI.: *Eucharisticum Mysterium, 37*. — ¹¹ SV. PIUS X.: *Sacra Tridentina Synodus, 20. 12. 1905*.

OBSAH

1. NEDĚLE ADVENTNÍ	
1. ADVENT: OČEKÁVÁNÍ PÁNOVA PŘÍCHODU.....	9
I. Bdělost před příchodem Mesiáše.	
II. Hlavní nepřátelé naší svatosti: trojí dychtivost. Zpověď, prostředek k přípravě na Vánoce.	
III. Prostředky k bdělosti: modlitba, umrtvování a zpytování svědomí.	
PONDĚLÍ PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ	
2. PŘIPRAVME SE NA PŘIJETÍ JEŽÍŠE.....	17
I. Radost z adventu. Radost z přijetí Pána ve svatém přijímání.	
II. <i>Pane, nezasloužím si...</i> Připravme se na přijetí Pána. Napodobujme postoj setníka z Kafarnaum.	
III. Další maličkosti pomáhající připravit duši i tělo k užitečnému přijetí eucharistie. Častá svátost smíření.	
ÚTERÝ PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ	
3. MESIÁŠ, „VLÁDCE POKOJE“	25
I. Pokoj – Boží dar. Zaniká hříchem, pýchou a neupřímností.	
II. Předávejme radost a pokoj těm, kdo je postrádají.	
III. Boží synovství, základ pokoje a radosti.	

- STŘEDA PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ
4. MILOSRDNÝ MESIÁŠ..... 33
- I. Utíkejme se vždy k Pánovu milosrdenství.
Rozjímejme o jeho životě, abychom se naučili
být milosrdní vůči druhým.
  - II. Pán je zvlášť soucitný a milosrdný
ke kajícím hříšníkům.
Přistupujme ke svátosti milosrdenství.
Naše chování k druhým.
  - III. Skutky milosrdenství.
- ČTVRTEK PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ
5. PŘIŠEL SPLNIT VŮLI OTCE 41
- I. Přijetí Pánovy vůle.
Jak nám Bůh dává poznat svou vůli.
Boží vůle a svatost.
  - II. Další způsoby projevů Boží vůle v našem životě:
poslušnost.
Napodobujeme Ježíše v jeho vroucí
touze plnit vůli Boha Otce. Pokora.
  - III. Plňme Boží vůli i ve chvílích,
kdy nás to mnoho stojí
nebo kdy je to nepřijemné či obtížné.
- PÁTEK PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ
6. POSILUJME SVOJI VÍRU..... 49
- I. Potřeba víry. Prosme o ni.
  - II. Víra – největší poklad, který máme.
Uchovávejme ji a předávejme druhým.
  - III. Víra Mariina.
- SOBOTA PO 1. NEDĚLI ADVENTNÍ
7. DOBRÝ PASTÝŘ OHLAŠOVANÝ PROROKY 57

- I. Ježíš Kristus je Dobrý pastýř příslibený proroky.
Zná jménem každého z nás.
- II. Pán zanechal ve své církvi dobré pastýře.
- III. Dobrého pastýře nalezneme v duchovním vedení.

2. NEDĚLE ADVENTNÍ
8. PŘEDCHŮDCE: PŘIPRAVTE CESTU PÁNU..... 65
- I. Povolání Jana Křtitele. Jeho postava v adventu.
  - II. Janova pokora. Potřeba této ctnosti pro apoštolát.
  - III. Také my jsme svědky a předchůdci.
Apoštolát s těmi, se kterými se běžně stýkáme.

- PONDĚLÍ PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ
9. APOŠTOLÁT SVATÉ ZPOVĚDI..... 73
- I. Největší dobro, které můžeme prokázat
svým přátelům: přivést je ke svátosti pokání.
  - II. Víra a důvěra v Pána. Ochrnulý z Kafarnaum.
  - III. Zpověď. Moc odpouštět hříchy.
Respekt, vděčnost a úcta při přistupování
k této svátosti.

- ÚTERÝ PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ
10. NAŠE HŘÍCHY A SVATÁ ZPOVĚĎ 81
- I. Vyznání hříchů a předsevzetí nápravy.
Zpověď soukromá, ušní a úplná.
  - II. Před samotným Kristem. Častá zpověď.
  - III. Každá zpověď je dobrem pro celou církev.
Společenství svatých a svátost pokání.

- STŘEDA PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ
11. CESTA DOBROTIVOSTI..... 89
- I. Ježíš – vzor dobrotivosti, který máme napodobovat.
  - II. Základem dobrotivosti je velmi pevný duch.

- III. Plody dobrotivosti.
Potřeba dobrotivosti pro život s druhými
a pro apoštolát.

ČTVRTEK PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ

12. ZNOVU ZAČÍT..... 97
- I. S nedostatky a vášněmi musíme bojovat
do posledních dnů svého života.
Křesťanský život je neslučitelný s průměrností.
  - II. Nutno počítat s porážkami.
Mnohdy je třeba začít znovu.
  - III. Pán si přeje, abychom po každém neúspěchu
znovu začali: v tom je základ naší naděje.

PÁTEK PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ

13. VLAŽNOST A BOŽÍ LÁSKA..... 105
- I. Láska k Pánu a nebezpečí vlažnosti.
  - II. Příčiny vlažnosti.
  - III. Léky na tuto vážnou nemoc duše.

SOBOTA PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ

14. ZPYTOVÁNÍ SVĚDOMÍ..... 113
- I. Plody každodenního zpytování svědomí.
  - II. Ve zpytování svědomí se již nyní
setkáváme s Pánem.
  - III. Jak při něm postupovat. Lítost a předsevzetí.

3. NEDĚLE ADVENTNÍ

15. RADOST ADVENTU..... 121
- I. Advent: čas radosti a naděje.
Radost pramení z blízkosti Ježíše,
smutek pak z jeho ztráty.
  - II. Radost křesťana. Její podstata.

- III. Přinášíme radost druhým.
Bez toho se neobejdeme
v žádném apoštolském díle.

PONDĚLÍ PO 3. NEDĚLI ADVENTNÍ

16. ČISTOTA SRDCE 129
- I. Vánoce nás vybízí k větší vnitřní čistotě.
Plody čistoty srdce. Vnitřní skutky.
  - II. Chraňme si své srdce.
  - III. Čistí srdcem uzří Boha již v tomto životě,
v plnosti pak v životě věčném.

ÚTERÝ PO 3. NEDĚLI ADVENTNÍ

17. KDO JE TO JEŽÍŠ 137
- I. Ježíš, jednorozený Syn Otce.
  - II. Dokonalý Bůh a dokonalý člověk.
Stane se Dítětem, abychom k němu mohli
s důvěrou přistoupit. Zvláštní vztahy s Kristem.
  - III. Pánovo nejsvětější lidství, cesta k Nejsvětější Trojici.
Napodobujeme Ježíše.
Poznáváme jej lépe skrze četbu svatého evangelia.
Rozjímáme o jeho životě.

STŘEDA PO 3. NEDĚLI ADVENTNÍ

18. ZNAMENÍ..... 145
- I. Pán se nám dává poznat
skrze dostatečně jasná znamení.
Nutnost dobré vnitřní připravenosti.
  - II. Nadpřirozený pohled k pochopení událostí
v našem životě i kolem nás. Pokora.
Čisté srdce. Boží přítomnost.
  - III. Obrácení duše potřebné k tomu,
aby nacházela Ježíše při plnění
každodenních povinností.

- ČTVRTEK PO 3. NEDĚLI ADVENTNÍ
19. OČEKÁVEJME PÁNA V BDĚLOSTI..... 153
- I. Pán nás vyzývá k bdělosti. Bdit znamená milovat.
„Přijď, Pane Ježíši!“
  - II. Budme bdělí v maličkostech všedního dne.
Každodenní modlitba, zpytování svědomí,
drobná umrtvování nás udržují ve stavu bdělosti.
  - III. Vnitřní očistění.
- PÁTEK PO 3. NEDĚLI ADVENTNÍ
20. PÁNŮV DRUHÝ PŘÍCHOD..... 161
- I. Všichni lidé se obrátí k vítěznému Kristu.
Znamení, která budou provázet Pánův
druhý příchod. Znamení kříže.
  - II. Poslední soud. Ježíš, náš Přítel.
  - III. Příprava soukromého soudu. Zpytování svědomí.
Praktikování časté zpovědi.
4. NEDĚLE ADVENTNÍ
21. ADVENT, DOBA NADĚJE..... 169
- I. Panna Maria, učitelka naděje.
Původ malomyslnosti a skleslosti.
Kristus, nejvyšší dobro.
  - II. Objekt naší naděje.
  - III. Důvěra v Pána, který nikdy nemešká
s udělením potřebné milosti a pomoci.
- Předvánoční týden od 17. do 24. prosince*
17. PROSINCE
22. VÁNOCE V JOSEFOVĚ BLÍZKOSTI 177
- I. Josefovo poslání.
  - II. Josefův vztah k Ježíši.
  - III. Prosme svatého Josefa,
aby nás naučil žít s Marií a Ježíšem.

18. PROSINCE
23. MARIINO PANENSTVÍ. NAŠE ČISTOTA..... 185
- I. Panenství, apoštolský celibát a manželství.
  - II. Svatá čistota v manželství a mimo ně.
Plody této ctnosti.
Čistota je potřebná k tomu, abychom mohli milovat.
  - III. Prostředky k žití této ctnosti.
19. PROSINCE
24. DUCHOVNÍ DĚTSTVÍ 193
- I. Staňme se před Bohem dětmi.
  - II. Duchovní dětství a Boží synovství.
Pokora a oddanost Bohu.
  - III. Ctnosti charakteristické pro tuto cestu dětství:
poslušnost a prostota.
20. PROSINCE
25. POVOLÁNÍ MARIE. NAŠE POVOLÁNÍ 201
- I. Panna Maria, vyvolená od věčnosti.
  - II. Naše povolání – jak na ně odpovídáme.
  - III. Napodobujme Marii ve službě druhým.
21. PROSINCE
26. VELKORYSOST A DUCH SLUŽBY 209
- I. Velkorysost Marie a její duch služby.
  - II. Napodobujme Marii.
Drobné projevy velkorysosti a služby druhým.
  - III. Odměna za velkorysost.
22. PROSINCE
27. MAGNIFICAT. MARIINA POKORA..... 217
- I. Pokora Panny Marie. Co je to pokora.
  - II. Podstata lásky. Plody pokory.
  - III. Cesty k získání této ctnosti.

23. PROSINCE
28. ODPOUTANOST A KŘEŠŤANSKÁ CHUDOBA 225
- I. Vánoce nás vybízí k prožívání chudoby, kterou hlásal a žil Pán. Ježíšův příklad.
  - II. V čem spočívá evangelijní chudoba.
  - III. Projevy chudoby a způsob jejího uplatňování.
24. PROSINCE
29. OČEKÁVÁNÍ JEŽÍŠE 233
- I. Maria. Usebranost. Duch modlitby.
  - II. Naše modlitba. Naučme se utíkat k Ježíši. Nutnost modlitby.
  - III. Pokora. Styk s Ježíšem. Střelné modlitby. Utíkejme se ke svatému Josefovi, učiteli vnitřního života.
25. PROSINCE.
- SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ, BOŽÍ HOD VÁNOČNÍ
30. ROZJÍMÁNÍ O PÁNOVĚ NAROZENÍ 241
- I. V Betlémě nechtěli Krista přijmout. Také dnes jej mnozí lidé odmítají.
  - II. Narození Mesiáše. Betlémská „katedra“.
  - III. Klanění pastýřů. Pokora a prostota v rozpoznávání Krista v našich životech.
1. NEDĚLE PO NAROZENÍ PÁNĚ
SVÁTEK SVATÉ RODINY JEŽÍŠE, MARIE A JOSEFA
31. NAZARETSKÁ RODINA 249
- I. Ježíš si přál započít vykoupení světa v lůně rodiny.
  - II. Poslání rodičů. Příklad Marie a Josefa.
  - III. Svatá rodina, příklad pro všechny ostatní rodiny.

Doba vánoční

26. PROSINCE
32. SV. ŠTĚPÁN, PRVOMUČEDNÍK 257
- I. Pomluvy a pronásledování na cestě ke Kristu.
  - II. Také dnes existuje pronásledování. Správná reakce z pohledu křesťana.
  - III. Odměna za to, že jsme určitým způsobem museli snášet pronásledování pro Krista. Živme naději na nebe.
27. PROSINCE
- SV. JAN EVANGELISTA
33. UČEDNÍK, KTERÉHO JEŽÍŠ MILOVAL 265
- I. Povolání apoštola. Jeho věrnost. Naše vlastní povolání.
  - II. Zvláštní projevy obliby ze strany Pána. Pověření starat se o Marii. Naše úcta k Panně Marii.
  - III. Rybolov na jezeře po zmrtvýchvstání. Díky víře a lásce rozpoznává učedník Pána již zdaleka; naučme se od něj vidět Krista v každodenním životě. Prosby ke svatému Janovi.
28. PROSINCE
34. SVATÝCH BETLÉMSKÝCH DĚTÍ – MUČEDNÍKŮ 273
- I. Bolest, realita našeho života. Posvěcování bolesti.
  - II. Každodenní kříž.
  - III. Pán utěšuje ty, kdo v utrpení spatřují účast na vykoupení. Mějme soucit a pomáhejme našim bratřím a sestřám snášet jejich bolesti a strasti.

29. PROSINCE
35. ZA SPRAVEDLIVĚJŠÍ SVĚT..... 281
- I. My, křesťané, máme utvářet spravedlivější a lidštější řád.
  - II. Některé důsledky osobní angažovanosti křesťanů.
  - III. Pouze spravedlností lidské problémy vyřešit nedokážeme. Spravedlnost a milosrdenství.

30. PROSINCE
36. NEBOJTE SE!..... 289
- I. Kristus je naše jistota v případných obtížích a pokušeních. S ním lze zvítězit ve všech bitvách.
  - II. Smysl Božího synovství. Důvěra v Boha. On nám nikdy nepřichází na pomoc pozdě.
  - III. Prozřetelnost. Těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.

31. PROSINCE
37. ZNOVUZÍSKÁNÍ ZTRACENÉHO ČASU..... 297
- I. Den bilancování. Náš čas je krátký a je velmi důležitou součástí dědictví přijatého od Boha.
  - II. Úkony kajicnosti za naše chyby a hříchy, kterých jsme se v uplynulém roce dopustili. Děkuvzdání za mnohá přijatá dobrodíní.
  - III. Předsevzetí pro začínající rok.

MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE

1. LEDNA
- OKTÁV NAROZENÍ PÁNĚ
38. MATKA BOŽÍ A MATKA NAŠE 305
- I. Panna Maria, Matka Boží.
  - II. Matka naše. Pomoc, kterou nám poskytuje.

- III. Úcta k Marii nás vede ke Kristu. Začneme nový rok spolu s ní.

2. NEDĚLE PO NAROZENÍ PÁNĚ
39. NAŠE BOŽÍ SYNOVSTVÍ 313
- I. V čem spočívá naše synovství. Jsme skutečně Boží děti. Vděčnost za tento nesmírný dar.
  - II. Smysl Božího synovství určuje a usměrňuje naše vztahy s Bohem i s lidmi. Důsledky.
  - III. Náš pokoj se opírá o skutečnost, že jsme Boží děti.

2. LEDNA
40. VZÝVEJME SPASITELE..... 321
- I. Obraceme se s důvěrou na Pána jako na svého přítele.
  - II. Jméno Ježíš. Střelné modlitby.
  - III. Vztah k Panně Marii a svatému Josefovi.

3. LEDNA
41. SIMEONOVO PROROCTVÍ..... 329
- I. Svatá rodina v chrámě. Setkání se Simeonem. Naše setkání s Ježíšem.
  - II. Maria – Spoluvykupitelka. Smysl bolesti.
  - III. Panna Maria nás učí být spoluvykupiteli. Obětování bolesti a protivenství. Odčiňování hříchů. Apoštolát s lidmi v našem okolí.

4. LEDNA
42. PŘIROZENOST A PROSTOTA..... 337
- I. Prostota a přirozenost Svaté rodiny. Prostota, vnější projev pokory.

- II. Prostota a správný úmysl.
Důsledky „duchovního dětství“
Prostota ve styku s Bohem, vůči druhým
a v duchovním vedení.
- III. Protiklady prostoty. Plody této ctnosti.
Prostředky k jejímu dosažení.
5. LEDNA
43. VÍRA MUDRCŮ 345
- I. Pevnost víry.
Při hledání Pána se učme zbavovat se
lidských ohledů, přemáhat pohodlnost,
nelpět na materiálních věcech.
- II. Víra a poslušnost ve chvílích temnoty
a dezorientace.
Nechme si pomáhat.
- III. Důležité v našem životě je jediné dojít k Pánu.
- ZJEVENÍ PÁNĚ
6. LEDNA
44. KLANĚNÍ TŘÍ KRÁLŮ 353
- I. Radost z nalezení Ježíše.
Klanění se Ježíši v eucharistii.
- II. Dary Tří králů. Naše dary.
- III. Zjevení Pána všem lidem. Apoštolát.
7. LEDNA
45. ÚTĚK DO EGYPTA. CTNOSTI SV. JOSEFA 361
- I. Náročná a obtížná cesta.
Josefova poslušnost a statečnost. Důvěra v Boha.
- II. V Egyptě. Další ctnosti, ve kterých
máme svatého patriarchu následovat.
- III. Statečnost v každodenním životě.
8. LEDNA
46. ŽIVOT V NAZARETĚ. PRÁCE 369
- I. Pán pracoval v dílně svatého Josefa
a je naším vzorem v práci.
Posvěcujme své každodenní úkoly, jak činil on.
- II. Jaká byla Ježíšova práce. Jaká má být práce naše.
- III. Běžnou prací si máme zasloužit nebe.
Umrťování, drobné projevy bratrské lásky,
odbornost v práci.
9. LEDNA
47. NALEZENÍ JEŽÍŠE 377
- I. Ježíš ztracený a nalezený v chrámě.
Bolest a radost Marie a Josefa.
Ježíše ztrácíme vlastní vinou.
- II. Skutečnost hříchu a vzdalování se Kristu.
Vlažnost.
- III. Všeemožně se snažme, abychom Ježíše neztratili.
Kde jej můžeme najít.
10. LEDNA
48. JEŽÍŠ, NÁŠ UČITEL 385
- I. Pán je Učitel všech lidí.
Je naším jediným Učitelem.
- II. Učme se od něho. Rozjímáme o evangeliu.
- III. Ježíš nás učí v hloubi našeho srdce skrze události
a lidi okolo nás, především pak prostřednictvím.
Učitelského úřadu církve.
11. LEDNA
49. JEŽÍŠOVA POSLUŠNOST. NAŠE POSLUŠNOST 393
- I. Ježíš, vzor poslušnosti.
- II. Plody poslušnosti.
- III. Poslušnost a svoboda. Poslušnost z lásky.

12. LEDNA	
50. JEŽÍŠ ROSTE	401
I. Ježíšův růst. Jeho nejsvětější lidství.	
II. Náš nadpřirozený růst. Teologické a morální ctnosti.	
III. Lidská zralost, která má doprovázet opravdový vnitřní život. Lidské ctnosti.	
SVÁTEK KŘTU PÁNĚ	
51. PÁN JE POKŘTĚN. NÁŠ KŘEST	409
I. Ježíš chtěl být pokřtěn. Ustanovení křesťanského křtu. Vděčnost.	
II. Účinky křtu: očištění od prvotního hříchu, nový život, Boží synovství atd.	
III. Přijetí do církve. Povolání ke svatosti a k apoštolátu. Křest dětí.	

Edice obsahuje tyto svazky:

- Sv. 1: Advent – Doba vánoční – Zjevení Páně
- Sv. 2: Postní doba – Svatý týden – Velikonoce
- Sv. 3: Mezidobí (1.–13. týden)
- Sv. 4: Mezidobí (14.–23. týden)
- Sv. 5: Mezidobí (24.–34. týden)
- Sv. 6: Slavnosti a svátky (leden–červen)
- Sv. 7: Slavnosti a svátky (červenec–prosinec)